

כינים

מחזה מאת עידו בורנשטיין. בימוי: שלמה פלסנר

תמונה 1

דירת נעמי ודודי. דודי אוכל סנדוויץ'. נעמי נכנסת.

נעמי: איזה בן זונה.

דודי: מה הפעם?

נעמי: במקום לנסות למצוא איפה המקומות הרכים של האישה הזאת. איך

למרות שכולם מפנים לה את הגב, הלב שלך יוצא אליה. במקום זה

הוא רוצה אותי היסטריית. שלוש סצינות מסכנות אני עולה לבמה,

והבמאי האידיוט הזה מתעקש שאני אצרח את הטקסט. עם מה זה?

הוא נותן לה את שארית הסנדוויץ'.

נעמי: נו, תגיד שיהיה בסדר.

דודי: את לא אמרת לו את זה?

נעמי: שיהיה בסדר?

דודי: חצי שנה פינטזת על התפקיד, לא עדיף...

נעמי: לסתום את הפה?

דודי: את רוצה שאני אכין לך?

מושיטה לו את הסנדוויץ'.

נעמי: סליחה.

דודי: לא-לא תאכלי.

הוא מסמן על ברכיו.

דודי: שבי.

היא מתיישבת עליו וממשיכה לאכול. הוא אוחז בירכיים שלה.

דודי: איזה סטייקים.

נעמי: העיקר שאתה מרוצה.

דודי: אני רוצה ילד.

נעמי: אני חייבת פיפי.

דודי: שניה.

היא עושה תנועה נזירוטית עם היד.

נעמי: הוא הציע את זה. כל כמה רפליקות אני ככה.

דודי: את לא מקשיבה לי.

נעמי: (עם היד) צא דיבוק, צא!

דודי: מכיר את התנועה הזאת.

נעמי: (קמה) והמונולוג שלך? לא מכירה אותו?

דודי: את אומרת שאין לי רגשות. הנה, אני מדבר פה

על תחושת בטן, אינטואיציה. זה יעשה לנו טוב.

- נעמי: אני צריכה להיות פרה חולבת עם ורידים ברגליים,
 בגלל שסופסוף יש לך אינטואיציה?
- דודי: את אוהבת אותי?
- נעמי: (מתיישבת) אני חייבת פיפי.
- דודי: תעני לי.
- נעמי: מה קרה? עוד פעם ראית אבא צעיר עם עגלה, והבנת שזה
 מה שיפתור לך את הבעיות? או שזאתי, נו, הפקידה שלכם...
- דודי: שושי.
- נעמי: שהשריצה עוד ילד... אל תגיד לי שיש עוד ברית.
 הוא נפגע.
- נעמי: אני רק נכנסת. אתה לא נותן לי להוריד את התיק, ללכת לעשות...
- דודי: לכי!
- יוצאת. הוא פונה לכיוון ממנו יצאה.
- דודי: אני מצטער... אני פשוט כבר לא יכול יותר. זה כמו פרי שתלוי על עץ,
 וגדל ומבשיל אבל תכף - פלאח, הוא מתרסק על האדמה ומתמלא תולעים.
 רק ילדים אני רואה. ואני לא מבין למה לחכות. הרי את תראי מדהים
 עם בטן. תדעי לך שבילוגית, נשים שיש להן הרבה ילדים, זה שומר עליהן.
 זה לא בלאי, זה חיים. מה יותר מזה. פוריות. זאת המילה. פוריות.
 ההורמונים, רוצים לנקז אותם, לשחרר אותם.
 משמיע שאגת טרזן. היא נכנסת. הוא מושך אותה אליו.
- נעמי: אני לא יכולה להפסיק לשחק.
- דודי: למה להפסיק?
- נעמי: כי אחרי לידה את אוטומטית עוברת מתפקידי המאהבת
 לתפקידי ה"אמא". זה חוק כזה. אני אראה בת 35.
- דודי: את תהיי בת 35.
- נעמי: אני לא יכולה להיות עוד מאהבת?
- דודי: תסתובבי... עוד קצת.
- נעמי: לך תזדיין.
- דודי: זונה דוקא תפור עליך.
 היא מבחינה בתנועה הנירוטית שהיא עושה עם היד.
- נעמי: זה כבר בא לי טיבעי.
 מוציאה קופסת סיגריות.
- דודי: את יודעת איך את תתרככי בהריון. הסטייקים שלך יגדלו...
- נעמי: כל הגבריות שלי תיעלם.
- דודי: את תפסיקי להתנפל על במאים, ואז תקבלי יותר הצעות...
- היא נוגעת בקליפסים בצורת פרפרים שעל ראשה.
- נעמי: הפרפרים נפרמו לי... יש לי פרפרים ולא אמרת עליהם כלום!
- דודי: אחלה פרפרים.

נעמי: הרי תשעה חודשים אתה תעשה לי טרור שאני לא יעשן!

דודי: "אעשן".

נעמי: אעשן.

דודי: (מוציא בשבילה סיגריה) תעשני.

נעמי: ממש.

דודי: תעשני.

נעמי: זה יצמק לו את המוח.

דודי: שיצמק.

הוא מצית לה סיגריה תוך כדי חיבוק מאחור.

תמונה 2

דירת נוגה וצביקה. צביקה בוחן מצלמת וידאו. נוגה נכנסת בדמות קיצונית של מפגרת.

נוגה: צביקי, כואבת לי הבטן.

צביקה: עוד מעט אני בא.

נוגה: אכלתי המון שוקולד. מה העניינים? אני לא יכולה להירדם.

היא מתיישבת לידו. הוא צוחק.

נוגה: זה בכלל לא מצחיק.

צביקה: מה אני יכול לעזור לך?

נוגה: תעשה שלא יכאב לי.

צביקה: למה אני לא מצלם יותר?

נוגה: עוד פעם עשית פסח בארונות?

צביקה: שלושים סרטים יש. לפחות. כל טיול, כל פיקניק...

נוגה: צלם אותי.

צביקה: (קם) זוכרת את פיאצה נבונה? שעמדת ליד המזרקה עם השמלה

השחורה, הכובע הלבן, האור ליטף לך את הפנים... אודרי הפבורן.

נוגה: נו, צביקי...

צביקה: (נוגע בפניה) תרגיעי, תרגיעי שניה... יופי... (מצלם)

נוגה: מי יפה?

צביקה: תסתכלי לאור... כן...

נוגה: מי חמודה?

צביקה: איזה תמונה...

נוגה: אני מרגישה שהכאב בטן יורד לי לאזור החלציים.

צביקה: אולי די. די.

נוגה: למה די? למה אתה חייב להתחיל בקטטות?

צביקה: תמיד הרי זה נגמר רע. אז בשביל מה?

נוגה: אני סובלת.

צביקה: תחייכי.

נוגה: (נוגעת במפשעה) אני מרגישה שבוער לי שמה.

הוא מפסיק לצלם. נעמד מאחוריה, עושה לה מסז' מרגיע בכתפיים.

נוגה: נעים...

היא מוציאה לשון ועושה תנועות ארוטיות. היא יורדת לארבע, משמיעה גניחות מיניות.

הוא מרים ומושיב אותה. שתיקה. היא מרימה בהתגרות את שולי החצאית.

נוגה: אכלתי יותר מדי שוקולד.

צביקה: בואי אלי.

נוגה: אני מתביישת.

צביקה: ממה?

נוגה: ממך.

הוא מתקרב לנשק אותה. היא מסיטה ראשה.

- צביקה: איפה הכאב בטן שלך?
 היא שמה יד בין רגליה ונוגעת במפשעה.
- צביקה: רוצה להזדיין איתי?
 היא מתרחקת.
- צביקה: למה את מתנגדת?
 שתיקה. הוא מנשק אותה. תופס בחוזקה, שולח ידיים. היא מפסיקה לשחק את המפגרת וחוזרת לעצמה.
- נוגה: אתה מעצבן.
 צביקה: למה?
- נוגה: למה אתה לא מרשה לי לשחק?
 צביקה: זה היה משחק עכשיו?
- נוגה: לא. זה אמיתי.
 צביקה: אז את לא כועסת?!
- נוגה: בטח שאני כועסת. עיצבנת אותי. לנשום אתה לא נותן לי.
 צביקה: את לא נמשכת לגוף שלי?
- נוגה: אולי פעם אחת תפסיק לחשוב על עצמך.
 צביקה: אז למה את מגרה אותי? למה את עושה לי מניפולציות?
- נוגה: זה לא מניפולציות.
 צביקה: אז מה זה?
- נוגה: סתם. כאבה לי הבטן. לא יכולתי להירדם.

תמונה 3

- דירת נעמי ודודי. נעמי שוטפת ריצפה תוך כדי שירה קולנית. דודי נכנס.
- דודי: אני יורד על ארבע, די כבר הריפוי בעיסוק הזה.
- נעמי: חדר שינה אני אעשה מחר, מה אתה רוצה, תמשיך לישון.
- דודי: את שרה.
- נעמי: אתה לא אוהב שאני שרה?
- דודי: באחת וחצי בלילה?
- נעמי: נשאר לי רק אמבטיה, מדפים במטבח, תנור, משקופים, ויש מהיר. זהו.
- דודי: חמש וחצי אני קם.
- נעמי: אם יהיה ילד אתה חושב שתישן כל כך הרבה?
- הוא מתקרב אליה.
- נעמי: רטוב פה.
- דודי: (נעצר) בואי למיטה.
- נעמי: אתה תופס אותי בתור בנאדם קשה?
- דודי: בנאדם דפוק.
- נעמי: ברצינות. אתה חושב שאני מדי שתלטנית?
- דודי: מדי פדנטית.
- נעמי: נראה לך אני מנקה את הבית מתוך רצון?
- דודי: אז כל דבר זה סיגריות? שום דבר אין לך שליטה עליו?
- נעמי: פיטרו אותי היום.
- שתיקה. היא נשענת על המגב ומביטה בו. מכניסה מתוך משחק את קצה המקל לפה.
- נעמי: הוא קרא לי לפגישה... (צוחקת) למה אני לא יכולה להיות קלה?
- למה לא יכולתי לקחת את הזין שלו ולעשות לו מה שהוא מבקש.
- דודי: זה מה שהוא רצה?
- נעמי: זה קורה כבר חודשיים.
- דודי: תפסיקי עם המקל הזה.
- הוא ניגש לקחת לה אותו. היא לא מוכנה.
- דודי: עשית או לא עשית?
- נעמי: לפרט?
- דודי: כן.
- נעמי: הוא רצה שאני אגע בו...
- היא מדגימה עם המגב.
- דודי: רגע, מה זה, צחוקים?
- נעמי: כן, צחוקים. פעם אחת אני לא רוצה לבכות.
- דודי: רגע, רגע, זה בשביל להרגיזתי? להרגיזתי?
- נעמי: "להרגיזתי? להרגיזתי?"
- דודי: כוש על אחותך, יא בת זונה. תכניסי,
- תכניסי את המקל... וואי, לא רע. תכניסי יותר.

היא זורקת לעברו את המגב.

נעמי: שטוף את הריצפה.

הוא מתקרב ומתחיל לגעת בה.

נעמי: אני באה לחזרה ואין אף אחד...

דודי: ככה אני אוהב. שאת מזיעה.

נעמי: רק הוא מחכה לי, עם העוזרת במאי הזאת. בלי ליידע אותי מראש. והם

אומרים לי לשבת. והיא שואלת אותי מה אני רוצה לשתות. והוא מתחיל

לדבר... שכמה חשוב בתיאטרון שתהיה אנרגיה טובה, ועבודת צוות,

ואני אומרת שהוא נשמע כמו בחור שתכף הולך להגיד, "זה לא בגללך,

זה בגללי", והוא מסתכל עליה, ואומר לי שהוא משחרר אותי מההפקה.

(שתיקה) והמבט שלה. היא מסמנת לי שאני ישתה.

דודי: אשתה.

נעמי: אשתה. והוא דיבר על זה שחבל לו. שאני שחקנית מאד רב-גונית

וחבל לו שזה לא הסתדר בינינו, כי אני באמת מאד מוכשרת.

דודי: יפה.

נעמי: כן... למה אתה מחייך.

דודי: לא מחייך.

נעמי: נראה לך שהוא אמר את זה סתם?

דודי: זה לא הפעם הראשונה שמפטרים אותך. והפעם זה לא טלמרקטינג.

זה תיאטרון. זה משהו שכבר הרבה זמן לא עשית.

ואין הרבה תיאטראות בארץ. את צריכה להבין. יש פה בעיה.

נעמי: יש בוס. יש אותי. ואני צריכה ללמוד ללקק. תלמד אותי. אתה ספץ בזה.

תמונה 4

חנות בגדי נשים. נעמי ונוגה בוחנות שמלות התלויות על סטנד. ליאת מראה לנעמי שמלה צמודה. נעמי לועסת מסטיק מסויגת.

נוגה: תרגעי. נמצא לך משהו לא הדוק מדי,

לא מבליט, לא שקוף. (לליאת) יש לכם שק יוטה?

נעמי: אני צריכה להרגיש נוח.

נוגה: בפנסיה תרגישי נוח. הלילה אני לוקחת אותך לצוד.

נאפר אותך כמו שצריך, נלמד אותך תנועות חדשות.

נעמי: יא, כמה זמן לא רקדתי.

נוגה: אבל בלי פאדיחות. את לא רוקדת יחפה.

גברים צריכים להתחיל איתי.

נעמי: יאללה, רגע לפני שאני נעשית דאבה, נדפוק הופעה.

נוגה: את לא אמרת לו לא?

יופי. זרקו אותך מהתיאטרון - תעשי ילד.

היא לוקחת שמלה, ניגשת לקידמת במה ומורידה חולצה מול הראי/קהל. ליאת נלחצת שייכנסו לחנות,

ומצביעה לכיון אחורי במה.

ליאת: יש שם תא מדידה.

נעמי: תני לה, רק אנחנו פה.

נוגה: (מניפה ידיים) עוד פעם חלמתי שאני עפה. כולכם אמרתם

שאין לי סיכוי, ואני עשיתי ככה, מהר מהר, ועפתי.

נעמי: יאללה, תמדדי.

ליאת עוזרת לנוגה להתלבש.

נוגה: אתמול אכלתי שוקולד ובמבה. צביקי הביא

שוקולד איכותי כזה. אני צריכה לשים לו רעל.

נעמי: בואי אחרי זה, יש פה חנות טמבור, תקני רעל עכברים...

נוגה: את צוחקת עלי?

נעמי: את רק דיבורים. כל היום פקה פקה.

ליאת: (לנוגה) יש לי אותה במחסן גם בשוקינג פרפל.

נעמי: גם לי בא משהו סקסי.

ליאת: אל תזוזי.

היא מתחילה ללכת לכיון הסטנד. נוגה מביטה בה דרך הראי.

נוגה: את מאושרת?

ליאת: סליחה?

נעמי הולכת לסטנד לחפש בגד.

נוגה: החיים מועכים אותך. את מתה לצאת, לנשום אוויר,

ובמקום זה את מרכינה ראש ואומרת תודה. לא חייבים לפספס.

ליאת: את לא מכירה אותי.

נוגה: את נשואה?

- ליאת: זה יגיע.
- נוגה: איך קוראים לך?
- ליאת: ליאת.
- נוגה: ליאת, תני לי לעזור לך.
- נעמי: אחותי מוכרת יחידות נופש.
- נוגה: איך היית מרגישה אם היתה לך דירה במלון, שלך, פרטית, לכל החיים?
- נעמי: זה לא רק שבוע בשנה?
- ליאת: זה מצלמה נסתרת?
- נוגה: אני נוגה, ואני עובדת בחברת "טריפל אל".
- "לאקצ'רי, ליז'ר, לאב קומפני". אולי תבואי לפגישה אצלנו?
- נעמי: זה לא רק זוגות עם הכנסה חודשית מעל עשרת אלפים?
- נוגה: מדובר ב- 15 שקל ליום.
- נעמי: 15 שקל במשך שלושים שנה. תני לה למצוא בעל קודם.
- נוגה: תביאי חבר, תגידי שזה בעלך, יהיה בסדר.
- ליאת: אין לי חבר.
- נוגה: אולי זה באמת לא מתאים.
- נעמי ניגשת לראי, שמה על עצמה חולצה.
- נעמי: אולי אני אשנה צבע?
- ליאת: אני יכולה לבוא עם אחי.
- נעמי: אני לא מבינה איך את קיבלת את הגוף של אמא, ואני את הגובה שלה.
- ליאת: אנחנו נראים כמו זוג.
- נעמי: (חושפת שיניים) למה לא עושים בארץ סרטי אימה?
- ליאת: אז מתי לבוא לפגישה?
- נעמי: איך איבדתי את התפקיד הזה.
- נוגה: די! יצאנו לקנות לך בגד שתצאי מהדיכאון, אז תצאי. פעם אחת.
- ליאת: מה פולניה אומרת מול הראי?... מגיע לבעל שלי. מגיע לו.
- היא צוחקת. שתיקה. שתיהן מביטות בראי. נוגה מביטה בחולצה של נעמי.
- נוגה: יפה לך.
- נעמי: לא יודעת.
- נוגה: תאמיני לי.
- ליאת תוקעת גרפס.
- ליאת: מצטערת, אבל אסור לעצור אנרגיות בפנים.
- נוגה פושטת את השמלה ומתלבשת בבגדיה.
- נוגה: אמרת שיש אותה במחסן בצבע אחר?
- ליאת: אל תזוזי. (יוצאת)
- נוגה: אני קונה לך אותה.
- נעמי: (מורידה את החולצה) מה פתאום.

נוגה: תני לי לפנק אותך. בשביל מה יש לי כסף?

נעמי: (מביטה בתג מחיר) לא רוצה. תקני לך.

נוגה: זה - מתנה.

היא מכניסה את השמלה לתיק.

נעמי: צביקה מת על כאלה מתנות.

נוגה: (מרימה ידיים בגאווה) צביקי כבר קיבל את המתנה הכי יפה שיש.

ליאת חוזרת, מחזיקה שמלת "שוקינג פרפל".

נוגה: נראה לי שניקח רק את החולצה.

ליאת: אין בעיה.

נוגה: עכשיו צריך למצוא לך מכנסיים. ואז נתחיל לחגוג.

תמונה 5

חנות בגדי נשים. צביקה נכנס בנחישות עם השימלה שנוגה גנבה, מניח אותה על הסטנד ופונה לצאת. ליאת, לבושה בשמלת "שוקינג פרפל", מבחינה בו רק עכשיו.

ליאת: שלום.

צביקה: היי.

ליאת: אתה צריך עזרה?

צביקה: א...

ליאת: א...

הוא צוחק.

ליאת: אתה מחפש מתנה?

צביקה: מתנה?

ליאת: לאישתך, לחברה שלך, לאמא שלך.

צביקה: לאישתי.

ליאת: אישתך.

צביקה: אולי משהו כמו שאת לובשת.

ליאת: היא נראית כמוני.

צביקה: א...

ליאת: מה אתה נלחץ. זה מצויין שאתה חושב שהיא נראית יותר טוב.

היא אישתך. מה, אתה צריך לחשוב שהיא האישה הכי יפה בעולם.

צביקה: גם את יפה.

ליאת: איזה מאמי. אל תזוז.

צביקה: (מרים את השמלה שהחזיר) מה עם זאתי?

ליאת: וואלה.

לוקחת את השמלה ומניחה על עצמה, מדגמנת עבורו.

צביקה: אני לא מבין למה אני קונה לה את זה?

ליאת: הלוואי עלי לקבל סתם מתנה.

צביקה: איזה אדיוט אני.

הוא פונה לצאת.

ליאת: אתה מפספס.

צביקה: מה בדיוק?

ליאת: אתה מפספס. אתה תמיד מפספס. אני מכירה את הטייפ שלך.

את הנשמה אתה נותן, עושה שלכולם יהיה טוב, ובסוף יורקים עליך.

צביקה: סליחה?

ליאת: מה אתה חושב? זה כאילו מיקריות שהגעת דוקא לחנות הזאת?

צביקה: ממש לא.

ליאת: (מניחה עליה את השמלה) זאת האחרונה. אז מה אתה אומר?

צביקה: א...

ליאת: חזרנו ל"א"?

- צביקה: תדעי לך שבאופן רגיל אני לא מגמגם.
 ליאת: אני יודעת.
 צביקה: איך?
 ליאת: איזה מזל אתה?
 צביקה: שור.
 ליאת: וואי, תסלח לי, אבל אתה המשלים האנרגטי שלי.
 הוא נועץ בה מבט. משלב ידיים מעל הראש.
 ליאת: אתה מנסה להתחיל איתי?
 צביקה: את מנסה להתחיל איתי?
 ליאת: אל תעמוד ככה.
 צביקה: למה?
 ליאת: זה חוסם לי את המיזוג... מה בא לך שאני אשים?
 צביקה: סליחה?
 ליאת: הדיסק נגמר.
 צביקה: א...
 ליאת: מה אתה אוהב לשמוע?
 צביקה: יש לך משהו של סינטרה?
 ליאת: יש לי שלוש קלטות של הרב נוישטיין.
 צביקה: את חוזרת בתשובה?
 ליאת: אף פעם לא הלכתי לשום מקום.
 צביקה: את רפורמית?
 ליאת: מה זה רפורמית. השטויות האלה. אורתודוקסית. מה זה הסינטרה הזה?
 צביקה: את בטוח מכירה אותו.
 ליאת: מה הוא שר?
 צביקה: את מצפה שאני אשיר?
 ליאת: הבמה שלך.
 צביקה שר שיר של סינטרה.
 ליאת: אני בשוק... מה הפסקת? תמשיך, תמשיך.
 הוא ממשיך. מושיט לה יד תוך כדי שירה. הם רוקדים. הוא מטה אותה לאחור באלגנטיות.
 ליאת: וואי, איזה מקצועי. שור-שור.
 צביקה: אישתי שונאת שאני שר.
 ליאת: (מתרחקת) שמע ישראל. אתה יודע איזה חטא
 זה לגעת באיש נשוי? הנשמה שלך מתהפכת.
 צביקה: איש אחד קופץ הביתה באמצע היום ורואה את העוזרת מתכופפת מעל דלי.
 זה מדליק אותו והוא בא אליה מאחור, עושה מה שעושה, מדליק סיגריה
 ושואל אותה: תגידי, גמרת? "לא" היא עונה, "נשארו לי עוד שני חדרים".
 ליאת צוחקת. היא מוציאה מוטרדת קרם ידיים ומורחת.
 צביקה: אפשר גם?

היא לוקחת לו יד ושמה קרם. הוא נועץ בה מבטו. היא מורחת את ידיו, שקועה בהן.

ליאת: אללה יסטור. יש לך בלושה גדולה.

איזה עדה אתה? נעשה לי חם. זה מהר מדי.

היא מתחילה לגעת בו. הוא מביט בידיה. היא נלחצת ממבטו ומתרחקת.

צביקה: אני דוחה אותך?

ליאת: מה פתאם.

צביקה: אני לא שמן מדי לדעתך?

ליאת: לא.

צביקה: אני פשוט לא רוצה שתרחמי עלי.

ליאת: תיגע בי.

תמונה 6

- אתר בניה. צביקה ודודי עומדים לפני בניין בהקמה.
- צביקה: ואז באמצע החנות היא מתכופפת, פותחת לי את הריצ'רץ', מתחילה לעבוד. בידיים המשומנות מהקרם היא עושה לי מסז' לביצים, ועם הפה היא יונקת לי את הזין, בולעת אותו...
- דודי: באמצע החנות?
- צביקה: אמצע החנות. אני מדבר פה על פרוחה מראשון שמתה לקבל זין. יש לה עור כזה, אחח... ממתק, סטייק נא, לטרוף אותה. הורס אותי שלא היתה לי מצלמה, זה הרי לא נשמע אמיתי.
- דודי: נו, נו.
- צביקה: ואז, כמו נמרה, באה, ומתיישבת עלי.
- דודי: פפ...
- צביקה: אונסת אותי, גונחת, נטרפת. למה לא תלך אליה?
- דודי: (קם. למעלה) גאבור, הפסקת צהריים נגמרה, תגיד לכולם שיחזרו לעבוד.
- צביקה: (למעלה, צועק) פוזוט מאמאמאטי! אטס אדורמיט? מישקטס קורו!
- דודי: הורג אותי שאתה יודע רומנית.
- צביקה: כל אחד - אתה צריך לדבר בשפה שהוא מבין. אלה לא יזיזו את התחת אם לא תראה להם מי הבוס.
- דודי: ראית "פלאטון" אתמול?
- צביקה: כוכבים ראיתי. זיקוקי-דינור.
- דודי: אתה חייב לראות. זה סרט על ויאטנם שמספק אותך. יש שם סמל, טום ברנג'ר עושה אותו, איזה איש. הם כובשים כפר אחד, מחפשים את הווייטקונג. ויש שם אשה שמתחילה לצעוק עליהם, למה הם הרגו לה את החזירים. ובעלה מנסה לסתום לה את הפה, וכולם נלחצים נורא. והיא, לא מעניין אותה כלום, היסטורית לגמרי, מברברת איזה ג'יבריש... (מדגים) אז ברנג'ר ניגש אליה ו-בוף. אין שאלות, אין עניינים. נקי. מיומן.
- צביקה: אתה לא מאמין איזה תופת זה עם נוגה. גיהנום. משגעת אותי.
- דודי: כמו רוברט דובאל ב"אפוקליפסה". מאנייק שיודע לדרוש את שלו.
- צביקה: ראית אותה פעם אחת באה למשרד לפרגן? פעם אחת? אתה צריך להבטיח לי שתלך לבחורה הזאת. אסור לך לפספס את זה. אתה מפספס.
- דודי: נעמי קולטת דברים כאלה.
- צביקה: איך קולטת? זה רק ישפר לך את הנישואים. תאמין לי.
- אתה יודע איך טרפתי את נוגה שבאתי הביתה.
- דודי: יום אחד הבחורה הזאת תתקשר אליך...
- צביקה: אתה הולך לתת לה את הטלפון שלי?...
- (מעלה) רפדה! רפדה! אתה יודע מה הורס אותי. אדמה יקרה פחד, רק מהקומה החמישית אתה רואה את הים, את האופק, והעיריה מאשרת לי שמונה קומות. איך עושים לי דבר כזה? גורד שחקים הייתי מרים פה.

תמונה 7

חנות בגדי נשים. דודי נכנס וליאת ממהרת אליו.

ליאת: נשמה, תבוא עוד 20 דקות, אני חייבת הפסקת אוכל.

דודי: דקה. דקה ואני הולך.

ליאת: רק אל תגיד לי שאתה צריך מתנה לאישתך.

דודי: אני מחפש שמלה בשבילי.

ליאת: אז אתה לא נשוי.

דודי: לא.

ליאת: מה שמלה? עבר פורים.

דודי: אני עושה הצגה בעבודה.

ליאת: אוי מדליק. אל תזוז, אני נועלת שלא יבואו לי עוד קליינטיים.

יוצאת. הוא מתפשט.

ליאת: וואי, אני מובכת.

דודי: לא מובכת. "נבוכה".

היא מוציאה מהסטנד שמלה ארוכה ונותנת לו.

ליאת: תשים... מהקור של המיזוג הלך לי הגרון. יש לך סטרפסילס?

דודי: לא. אני נפש חולה בגוף בריא.

ליאת: שמע ישראל. איך אתה מדבר. נו תלביש.

דודי: "תתלבש".

ליאת: מה שאתה רוצה.

היא מתקרבת לסדר את השמלה מלפנים.

ליאת: רק שהבוסית שלי לא תיכנס. איך זה?

הוא מניח ידיים על מותניה.

ליאת: מה קורה פה?

דודי: מה שאת אוהבת.

ליאת: למה אתה חושב ככה? ... מה אתה עושה? ... תוריד ידיים.

הוא אווז בה ושולח ידיים בכוח. היא מתפתלת, נאבקת, ולבסוף הודפת אותו.

שתיקה.

דודי: את אוהבת חיות?

ליאת: אללה יסתור.

דודי: קוף למשל. ראית פעם איזה ידיים יש לו. איך הוא לופת את הגזע כשהוא

מטפס עליו. תליתי בבית חבל והייתי מתאמן שעות שתהיה לי אחיזה כזאת.

הייתי הולך יחף להקשות את כפות הרגליים, שקוצים ואבנים לא יפריעו

לי. הייתי הולך ככה ברחובות, בשלג, לקחת את אח שלי מהגן.

ליאת: איזה מזל אתה?

דודי: סרטן.

ליאת: אתם והשריון שלכם. תצא כבר!

- דודי: תקשיבי שניה. ההורים שלי נסעו לפרזיז לשליחות כשהייתי בן 12. ואני, ילד מרמת גן שרגיל להיות כל היום בחוץ, לשחק כדורגל, פתאם בלי שפה, בלי חברים. לא יצאתי מהבית. עד שהתגלגל לי לידיים הספר טרזן. איך ההורים שלו מתים, והוא מכלום נעשה מלך החיות. הייתי יושב שעות בגן חיות, מסתכל על קופים. איך הם מדלגים מענף לענף. אומדים בדיוק את המרחק, כמה כוח צריך להשקיע, בלי לעצור לרגע, בלי לחשוב על כלום. בחיים הם לא יפלו. אז התחלתי ללכת על ארבע בבית, טיפסתי על עצים, צדתי חרגולים, צליתי ואכלתי אותם. גילחתי את כל הגוף, שתצמח לי פרווה ותחמם אותי. שאני אהיה מוכן להיכנס לג'ונגל ולא לצאת משם.
- ליאת: עד מתי היית ככה?
- דודי: עד שחזרנו לארץ. (מביט בשמלה שלובש) תראי אותי.
- ליאת: אתה לא היית שם לבד. גם טרזן לא היה לבד.
- דודי: היה לו את ג'יין.
- ליאת: לך... אתה רואה את הצל שלך? תנסה לתפוס אותו. הוא בורח... עכשיו תבוא אלי. סתכל אחורה. אתה רואה, הוא שם. אין מה לרדוף אחריו, הוא שם. ככה גם אלוהים. לא משנה איפה אתה, הוא כל הזמן איתך. הוא פושט את השמלה ונותן לה.
- ליאת: והוא נותן לך דברים כדי ללמוד מהם.
- מה אתה חושב, סתם באת לי שאני מתה מרעב.
- דודי: "באת אלי".
- ליאת: זה לא קרה סתם. גם אני פעם לא האמנתי, אבל יש סיבה לדברים. גם לרעים. אני יודעת שאלוהים לא רוצה לעשות לי רע. הוא רק מנסה להגיד משהו.
- דודי: שצריך להיזהר מגברים עם שמלות?
- ליאת: תעשה לי טובה. תיפגש עם הרב שלי. מה יש לך להפסיד?

תמונה 8

- דירת נוגה וצביקה. נוגה שוכבת וצביקה מעסה לה את כפות הרגליים. היא נאנחת מכאב.
- צביקה: יותר מדי אופני כושר את עושה.
- נוגה: בשבילך עשיתי. הרי אני עולה שני קילו, אתה זורק אותי.
- צביקה: מעיף אותך קיבינימט.
- נוגה: זה השוקולדים האלה שאתה מביא. איך אתה רוצה שאני אוריד אותם?
- צביקה: את במילא מקיאה אותם.
- נוגה: לא מקיאה. תפסיק לחשוב שאני מקיאה כל דבר. (נאנחת) כן, שם... אוי זה טוב... בכלל לא עשיתי אופני כושר. זה הלחץ. מכל הסוכני שיווק, רק אחד הולך להיות סופרוויזר. אחד. הראשון שמוכר חמישים יחידות נופש. איך אני אמכור חמישים יחידות? אולי בכל זאת נשכנע את ההורים שלך לקנות?
- צביקה: חתול בשק תמכרי למישהו אחר.
- נוגה: אז זה עולה יותר ממה שחושבים בהתחלה, אז מה? עדיין זה מכריח אנשים לצאת לחופש. מה רע בזה? כשבנית בניין ליד בית-קברות וקראת לו "אחוזת הכפר", סיפרת למישהו למה כל כך שקט וירוק שם?
- צביקה: למה לא תמכרי דירות אצלי?
- נוגה: לא רוצה.
- צביקה: במקום לעזור לעסק שלנו, את עובדת בשביל החברת קש הזאת.
- נוגה: לא רוצה להיתקע אצלך. שתגידי לי לעשות ככה וככה.
- צביקה: מול הבוס שלך את לא מתרפסת?
- נוגה: אתה פשוט לא מאמין שאני יכולה להיות סופרוויזר.
- צביקה: אני רוצה שתעבדי אצלי. מה יותר מזה?
- נוגה: מבחינתך שאני אשאר תקועה בבית.
- שאני אתייבש פה עד שאתה חוזר באמצע הלילה.
- צביקה: את יודעת מה זה יציקות. זה חודש קריטי, אין לי דקה.
- נוגה: לא טוב לך איתי. בוא נודה. אני הולכת לנעמי.
- אוספת את הנעליים שלה, מחפשת מסביב. מרימה כוס.
- נוגה: הכוסות האלה ההורים שלי נתנו.
- הוא תופס אותה.
- צביקה: את בטוח תנצחי.
- נוגה: יש שם סוכנים הרבה יותר מנוסים. אין לי סיכוי.
- צביקה: את קולטת בני אדם. הלואי עלי החושים העיסקיים שלך.
- נוגה: אתה סתם אומר.
- הוא ניגש ומחבק אותה מאחור.
- נוגה: תחשוב על זה. בתור סופרוויזר אני הולכת לעמוד מול אולם מלא זוגות צינים, לחוצים שיגעו להם בכסף. ואני צריכה לרכך אותם, שיקשיבו למה שאני אומרת ויסמכו עלי. יאמינו לי.

הוא מתקרב לנשק אותה והיא מתיילדת.

נוגה: אבאלה...

צביקה: לא המשחק הזה. תעשי לי טובה.

נוגה: נו אבא, תגיד לי.

צביקה: את ילדה מאד חמודה.

נוגה: ומה עוד?

צביקה: הכי חמודה. ואבא הכי אוהב אותך בעולם.

נוגה: נו...

צביקה: מכל הילדות שלי, את הילדה שאני הכי אוהב.

שתיקה.

נוגה: הייתי אצל נעמי. חיפשתי אצלה באמבטיה כדורים. כל פעם

אני עושה את זה. (נאנחת מכאב) למה הפסקת לעשות לי?

אני בקושי עומדת.

צביקה: לי את אף פעם לא עושה.

נוגה: יש לך פטריות. זה מדבק.

צביקה: אין לי פטריות. כבר הרבה זמן אין לי שום פטריות.

נוגה: בסדר. מה אתה מתנפל. בוא אני יעשה לך.

הוא חולץ נעליים.

נוגה: לא תתקלח לפני?

שתיקה. הוא לא זז.

נוגה: נו בוא, אני אעשה לך.

צביקה: נלך לאכול?

נוגה: אוי נהדר, אני גוועת.

תמונה 9

- דירת נעמי ודודי. דודי עם צלחות וסכו"ם מחכה לנעמי, שנכנסת מפזזת, מפה על כתפיה, מחזיקה בקבוק יין. היא מביטה בו ומניפה את המפה על השולחן.
- דודי: נכון אחרי הצגה טובה את מאושרת?
- נעמי: אל תדבר איתי על תיאטרון עכשיו. (ביחס לבקבוק) קניתי במיוחד.
- דודי: את מרגישה את הקשר עם הקהל, שהם אוהבים אותך.
- נעמי: אני אשתה קצת. אני אומרת לך מראש שקצת מותר לי.
- דודי: תקשיבי שניה. כי מה שתמיד קורה, אחרי המחיאות כפיים והבראבו, ואנשים שבאים ללחוץ לך את היד...
- נעמי: נו?
- דודי: את חוזרת הביתה, וכל ההתרגשות זה בלון נפוח. כל האוויר יוצא.
- נעמי: אני אמרתי שיש לי דברים טובים לספר לך.
- דודי: כל האודישנים האלה, התחרות, התכנים. מה את צריכה את זה?
- נעמי: יש לי מצב רוח טוב היום.
- דודי: זה העניין. עוד שניה זה משתנה ואת בקריזה. רגש זה קליפה.
- אני מדבר איתך על משהו אמיתי. על מוסר, על הבנה, על תיקון. אני רוצה לעשות תיקון.
- נעמי: תתקן את הכסאות המזויינים האלה קודם. זה מסוכן.
- היא דופקת על הכסא שיתייבב. שתיקה. היא מתקרבת, לוקחת את היד שלו, מביטה בה.
- נעמי: איך אני אוהבת את הידיים שלך.
- נכון שתמיד רצית כזה להרגיש...
- דודי: ציצים? ... אני לא רוצה להיות במקום ההרסני שהייתי בו.
- לא רוצה לראות את ההצגות שלקחת אותי עם האנשים האלה, שאבודים בתוך התשוקות והרוע והיצר שלהם.
- היא מוציאה סיגריות.
- דודי: מה זה נותן לך?
- נעמי: לפחות הסיגריות האלה, אני יודעת שהם שם כשאני צריכה אותם.
- דודי: אז בזה את נאחזת? בעשב?
- נעמי: תעזוב אותי.
- דודי: ישבתי היום בגינה. למה אנחנו לא יושבים שם יותר?
- נעמי: ישבנו שם אחרי הסרט הזה. איך קראו לו?
- דודי: את זוכרת את העץ שיש שם? עם פריחה סגולה מדהימה.
- נעמי: "עולם מושלם"... איזה סרט. אפילו אתה בכית.
- דודי: אין עליו עכשיו עלה אחד. אין לו סיבה לצמוח.
- ובאביב הוא שוב פעם יתמלא עלים. למה?
- נעמי: זה הכל אלוהים עושה, הבנתי. חודש אתה הולך לרבי הזה וגילית את האור. באמת נפלא... בוא נפתח את הבקבוק?
- דודי: למה לא תנסי לבוא למפגשים האלה?

- נעמי: הוא בורח שם מהכלא קווין קוסטנר, וחוטף את הילד הזה.
איזה ילד. איזה קשר יש ביניהם.
- דודי: ואז השוטרים שוחטים אותו.
- נעמי: אבל לפני זה הוא פעם ראשונה מצליח לאהוב.
הילד הזה מוציא את זה ממנו.
- דודי: ואז אתה יוצא, ומרגיש התרוממות רוח, שהעולם יכול להיות טוב יותר. וכעבור שעה, פלאח, החיים. שום דבר לא משתנה.
אני מדבר על לעשות שינוי.
- היא מכבה בעצבנות את הסיגריה.
- דודי: מה רצית להגיד לי?
היא מנידה ראשה לשלילה. מיישרת את הסכ"ם ליד הצלחת שלה.

תמונה 10

- דירת נעמי ודודי. נעמי, נוגה ודודי סביב השולחן הערוך. צביקה מצלם.
 צביקה: או.קיי נעמי, הקלז-אפ שלך.
 נעמי: גיסי החמוד, אחותי היקרה, בעלי האחד והיחיד...
 צביקה: אין לי מספיק אור.
 נוגה: זהו? הוא ניצח?
 צביקה: נעמי, דברים כאלה אומרים בעמידה. קומי-קומי.
 נוגה: אני לא הייתי רוצה שהילד שלי יבוא מאובססיביות.
 צביקה: את לא רוצה שהוא יבוא. נקודה.
 נוגה: בשביל שתגרור אותנו לפיקניקים? שהוא יעשה (מנופפת למצלמה)
 "היי אבא", מחונך כזה, שתוכל לתלות תמונות שלו במשרד?
 נעמי: אני רוצה שנרים כוסית.
 נוגה: לא רוצה להיות אחות, רוצה להיות בת יחידה.
 שישחקו איתי, שיהיו איתי.
 דודי: תראו איזה יופי. התלבשנו יפה, אנחנו יושבים יחד סביב השולחן
 שסידרת בטוב טעם, נרות, יין משובח שהבאתם. הכל נמצא פה
 כדי שנהנה. אבל אם אין לזה כיסוי מבפנים...
 צביקה: קודם תטעם. זה פרסקו באלדי.
 נוגה: מה יש לך להכניס אותי להריון? תראו אותו. סוף חודש שמיני.
 דודי: אתם יודעים מאיפה תבוא הפנימיות? השמחה?
 מהחסד. מהמעשים הטובים.
 נוגה: (מנופפת למצלמה) "היי".
 צביקה: חאלס.
 נוגה: אז חאלס. שב כבר.
 דודי: זה הפוך מ-"אני אקח, אני אצבור, אני אשיג". ופה הפרדוקס.
 תיתן, תיתן. ואז אתה מרגיש שהתגברת על האנוכיות, הגסות,
 האכזריות שלך. אתה רואה מישהו שעשית לו טוב. הנה עשיתי משהו!
 צביקה: נתת למס הכנסה, עיריה, צבא, ומה, אלוהים פראיר?
 קדימה - תיתן!
 נעמי: מה כל כך רע להיות איש מאמין?
 נוגה: מה כל כך רע לך?
 צביקה: צריך לחזק אותו.
 דודי: (קם) בוא תן לי...
 הוא מחליף כסאותיהם. דופק על הכסא של צביקה, לחזק אותו.
 נעמי: מה, כשסבתא היתה מדליקה איתנו נרות, לבושות לבן,
 ואז הקידוש של סבא. הייתי מאושרת.
 דודי: זה בדיוק מה שאני לא מדבר עליו. משגע אותי
 שאת לא מבינה את זה. את כל כך שטחית לפעמים.

- נעמי: ושטוחה.
- נוגה: פעמיים בשבוע אתה בטיפול אצל הרב הזה?
- נעמי: שלוש.
- דודי: זה לא בדיוק רב.
- נוגה: רבנית?
- דודי: זה יותר קבוצת לימוד.
- נוגה: (לנעמי) אולי יש לו רומן וזה התירוץ?
- הרי הוא לא מזדיין איתך כשהוא חוזר משם.
- נעמי: זה בסדר. בינתיים אין לי כינים.
- צביקה: כינים?
- נעמי: סתם.
- נוגה: ספרי, נו...
- נעמי: זה מבחן כזה.
- צביקה: איזה מבחן?
- נוגה: אתה מזיע צביקי.
- נעמי: זה באמת לא סיפור גדול.
- נוגה: נו?
- נעמי: יצאתי פעם עם מישהו. והיתה תחושה טובה, שקורא משהו טוב. ואז הוא ביקש חודש הפסקה. וכל החודש הזה, אתה מרגיש מין עיקצוצים. ובלילות הייתי קמה ומגרדת, בודקת, וללכת לאמבטיה, לשטוף, לחזור למיטה להירדם. וזה לא פטריה. בפטריה הבפנים שלך מגרד.
- דודי: זה חייב להיות ליד האוכל?
- נעמי: (לצביקה) למה אתה לא מצלם?
- נוגה: צלם-צלם.
- נעמי: ואז במקרה נפגשנו, ובאתי אליו, ושאלתי "בשביל מה רצית הפסקה?". והוא הסביר שאחת הסיבות זה שהוא גילח את השערות מהזין והביצים. אני שואלת למה? והוא אומר שהיה לו סטוץ עם מישהי, ואת זה ספגתי, איכשהו. ואז הוא אומר "היו לי כינים". פתאם קלטתי שיש לי כינים. ואני אומרת שאני חושבת שיש לי כינים. והלכנו למקלחת, והוא ביקש שאני אעמוד עם רגליים מפוסקות על האמבטיה, מסתכל ואומר "כן". והוא שואל אם אני רוצה שהוא יגלח אותי. ואני עומדת שם, הוא מגלח, נהנה מזה. ואני נכנסת איתו למיטה. ורק אחרי שהוא נרדם, הרגשתי כמה אני מטומטמת. רצתי הביתה, ואת כל הדברים זרקתי, המצעים, המגבות. ואז נעמדתי מול המראה וראיתי את הכוס שלי מגולח. אני יודעת שיש אנשים שזה נראה להם מיני, אבל אני ראיתי ילדה. כל הנשיות שלי בבת אחת נמחקה... פשוט נתתי לו לגלח לי את הכוס.
- נוגה: אולי נביא את האוכל? אני גוועת.
- נעמי ונוגה יוצאות.
- צביקה: היא הדביקה אותי.

- דודי: מי?
- צביקה: הליאת הזאת. אתה ראית מי היא.
לך תדע איזה חיות מסתובבות עליה.
- דודי: תשמע צביקה...
- צביקה: מה הדבר הכי חכם שיצא לאישה מהפה?
- דודי: הזין של איינשטיין.
- צביקה: סיפרתי לך.
- דודי: אני צריך הלוואה.
צביקה שותה יין.
- דודי: פיטרו אותה. היא רצה לאודישנים, לא מסתכלים לכיוון שלה,
היא כבר לא בגיל. ומשכורת אחת זה לא מספיק.
צביקה: היא בהריון?
- דודי: סתם אוכלת יותר. כשהיא לא עובדת זה תמיד ככה.
- צביקה: זה בדיוק העניין. חיים זה עשיה. מה יותר מספק משטח אדמה
חשוף שאחרי שנה אנחנו מרימים עליו בניין. מכלום. אתה ואני.
דודי: והרומנים.
- צביקה: מה קורה לך? אתה הולך לאיבוד.
- דודי: כל החיים אני הולך לאיבוד. סופסוף מצאתי משהו.
- צביקה: למה שלא תלך ללמוד הנדסת בניין. עלי. תן לי לקדם אותך.
- דודי: אתה לא מרוצה מהעבודה שלי?
- צביקה: אני צריך אותך. אין לי אותך.
- דודי: כדי לספר לי על בחורות שאתה מזיין?
- צביקה: אתה זיינת אותה בדיוק כמוני.
- דודי: אני עשיתי דברים איומים, בגלל זה אני צריך להתנקות.
- צביקה: כינים זה אמור לגרד, לא?
- דודי: אין לך. סמוך עלי.

- נעמי בצד השני, מחזיקה תבנית עם תבשיל ומביטה בהם. נוגה עומדת לידה.
- נוגה: שכנעתי את ההורים של צביקי לקנות יחידת נופש. מה יש?
שיעשו משהו בשביל הכלה שלהם. בינתיים מכרתי רק
שתיים עשרה יחידות. נכון זה כלום?
- נעמי: הזמנתי לארוחה, ולאף אחד לא מזיז מה יש לי לספר.
- נוגה: קיבלת תפקיד?
- נעמי: גילו אצלי גוש. ברחם.
- נוגה: אותו הומור, לך ולצביקי. את לא רואה שהוא בוגד בי?
- נעמי: א-הה.
- נוגה: זה משפיל.
- נעמי: כמו שאמרת שאבא בגד באמא?

- נוגה: הוא באמת בגד בה. למה את חושבת עזבנו את ראשון?
 נעמי: כי הם רצו שתלכי לבית ספר ברמה.
 נוגה: הם ברחו מהרכילות.
 נעמי: את לא ראית אותם רוקדים? כמה הוא אוהב אותה?
 נוגה: אבא זיין כל דבר שזז. אבל מגיע לה. מגעילה.
 נעמי: זה מדליק אותך להגיד דברים כאלה?
 נוגה: אותך הוא אהב. עלי הוא הסתכל במבטים האלה.

 צביקה: כמה קיבלת ממני פעם שעברה?
 דודי: ארבעת אלפים דולר... אתה תקבל כל גרוש חזרה.
 צביקה: על מה הוצאת את זה?
 דודי: אתה לא תבין... דברים שאני לומד, דברים שגם נעמי.
 אתה יודע איך זה נשים בדכאון... (שותה) יין טוב.
 צביקה: לאט, שתה לאט. תרגיש אותו בפה, כמה הוא חושני.
 הם מקישים כוסות ושותים.

 נוגה מביטה בדודי, מנשנשת מהתבשיל שנעמי מחזיקה.
 נוגה: את חושבת שדודי היה עם עוד נשים?
 נעמי: נראה לך שאני הראשונה?
 נוגה: הוא סיפר לך על כולן?
 נעמי: מה איכפת לי. עכשיו אנחנו ביחד, זה הכי חשוב...
 אולי מספיק כבר.
 נוגה: (מפסיקה לאכול) בא לי שיעשו לי
 שטיפה ויוציאו מבפנים את כל הג'יפה.
 נעמי: את יודעת שזה הוא.
 נוגה: מה?
 נעמי: הכינים. "תיתן, תיתן". הדבר היחיד שקיבלתי ממנו
 זה מנדבבוסקס. תסבירי לי איך אני עושה איתו ילד?
 נוגה: אני חייבת לשירותים.
 נעמי: את לא מקיאה אצלי בבית.
 צביקה: (קורא מהשולחן) אז מה הבשורות, נעמי?
 נעמי: השתכנעתי. אני ודודי קונים יחידת נופש.
 נוגה: באמת?
 הבנים עונים יחד:
 דודי: (לנעמי) שכחי מזה.
 צביקה: (לנוגה) מה פתאם.

תמונה 11

- דירת ליאת. ליאת עומדת, מסרקת את שיערה הרטוב, אדישה לצביקה שנכנס עם המצלמה. הוא מניח את המצלמה על השולחן, מציץ בעינית ומכוון אותה אליה.
- צביקה: שככה יהיה לי טוב. אתה נכנס לגלריה אופיצי בפירנצה וככה היא עומדת מולך.
- ליאת: מי?
- צביקה: אלת האהבה. מצד אחד חסודה, משפילה מבט, מצד שני עומדת עירומה על צדף. היא תוקעת גרעפס.
- צביקה: את הבחורה הראשונה שאני מכיר שתוקעת גרעפסים. ליאת: מצטערת.
- צביקה: לא, זה דוקא מחרמן. הוא חולץ נעליים, מוריד חולצה. הוא מתקרב ומפשיל את חולצתה. היא מבחינה במצלמה ומסתירה את החזיה. הוא מביט בתנוחה שלה.
- ליאת: מה זה?
- צביקה: הולדת ונוס של בוטיצ'לי.
- ליאת: אתה לא נורמאלי.
- צביקה: ונוס בטעם שוקולד.
- ליאת: תכבה את זה.
- צביקה: אבל יש לנו זיונים כל כך יפים.
- ליאת: אז מה אתה רוצה? להראות אותם לאמא שלי? לא מספיק אני יודעת שאני מזדיינת עם גבר נשוי? ... אני שוברת אותה, נשבעת לך.
- צביקה הולך לכבות את המצלמה.
- צביקה: נשמה...
- ליאת: אל תקרא לי נשמה.
- צביקה: ליאת...
- ליאת: מה אתה קורא לי נשמה?
- צביקה: מה קורה לך?
- ליאת: סתם. אתמול באוטובוס. היתה איזה זונה מסוממת.
- צביקה: זונה מסוממת?
- ליאת: לא הפסיקה לדבר לעצמה.
- צביקה: על מה?
- ליאת: לא הצעתי לך לשתות. נשאר גם קוסקוס מאמא שלי.
- צביקה: את לא רוצה לספר?
- ליאת: מה יש לספר? היא ישבה לפני ואמרה שכל הנשים זונות.
- צביקה: זה מה שהיא אמרה?
- ליאת: צריך לשרוף את כל הנשים. כולן מזדיינות מסריחות.
- צביקה: גדול.

ליאת: למה מגיע להן גבר ולי לא? לוקחות לי את כל הגברים הזונות. אני מאמאלה, אני כזאת מאמא. הוא לא יעצור אותי הנהג. אני מזל גדי. אחושרמוטה. כל המזלות מתאימים לי. מזל זין בתחת אני. כל הטובים יושבים בבית. פותחים דלת רק למלאכי שמיים. תקראו תהילים. אין מה לעשות. עולם אכזר. סיאנסים. מאגיה. תעשו סיאנים. תזיזו כוסות. תעשו אורגיות. תעשו שלישיות. או מאמא!... אין תקווה בעולם הזה. תסעו לירושלים, תשימו פתק. נשים בעזרת נשים. גברים בעזרת גברים. תשימו נר נשמה לאלו שאהבתם ומתו. עולם אכזר.

צביקה: ליאת, אני עוד מעט צריך ללכת.

ליאת: שני דברים אתה לא יודע. יום מותך ומחשבת איש רעך. דאבל. שתי מחשבות. יש כל מיני נחשים. קוברות. כבדהו וחשדהו. מום צ'קצ'ק תקה תקה. אלוהים בודק את הלב. אני מכירה את הקדוש ברוך הוא. הוא נותן את המכה למי שמשקר. תשלם. באמא שלי. טקטוקה. אולי אני מאוהבת בך? קוראים לי אסתר. נולדתי בפורים. אני יתומה. משעמם לי. נוסעת בלי מטרה. עולה לאוטובוסים סתם. לירושלים, ת"א, סדום, עמורה. תעשה לי טובה, אל תדבר איתי על מוות. הלב שלי שרוף. מספיק מתו לי. היתה לי גרידה בגיל 16 בחודש רביעי. הכי אני רוצה בעולם את אמא.

צביקה לובש חולצה, נועל נעליים.

ליאת: תיגע בי.

שתיקה.

ליאת: בבקשה.... תיגע בי.

הוא מתקרב ומחבק אותה.

תמונה 12

דירת נוגה וצביקה. נוגה רוקדת בחושניות מול צביקה שיושב שמוט איברים ומביט בה. הוא מרים שלט רחוק ומחליש את המוזיקה.

נוגה: אתה לא נמשך אלי?

צביקה: את דוחה אותי.

נוגה: באמת?

צביקה: נראה לך?

נוגה: אז למה אתה מחליש?

צביקה: זה צועק לי באוזן.

נוגה: אני רוצה לדבר איתך על משהו...

הוא מסמן שתדבר.

נוגה: אבל אתה צריך להוריד את המכנסיים רגע.

צביקה: (מחייך) אני מותש.

היא מרימה את השמלה ומלטפת את עצמה.

נוגה: אני גם, שחוטה מעייפות.

הוא קם כדי לצאת.

נוגה: צביקי, אתה יודע כמה זמן לא נגעת בי?

התקלחתי. שמתי קרם.

צביקה: ניסית פעם להיות במקום שלי?

נוגה: אתה לא נמשך אלי.

הוא מחקה אותה באופן מגוחך.

צביקה: זה נראה לך סקסי?

נוגה: אתה מגעיל.

צביקה: אני מחבק אותך כל הלילה, עושה לך מה שאת רוצה,

ואז המשחקים האלה. טוב לך?... כי לי לא טוב.

נוגה: נראה לי שפשוט צריך להיפרד. אני לא צריכה לסבול דבר כזה.

צביקה: את יודעת מה מעצבן אותי?

נוגה: אתה יודע מה מעצבן אותי?

צביקה: את ילדה קטנה. הרגע נגמלת מהחיתול. עולה בעיה - חותכים,

סוגרים ת'בסטה. כאילו, אם אני אגיד לך שיש לי רומן עם

השכנה מהבניין ממול, לא מעניין אותך למה, איך, אוטומטית

את מעיפה אותי מכל המדרגות.

נוגה: הדלת פתוחה.

שתיקה.

צביקה: יש כזאת שכנה.

נוגה: בסדר.

צביקה: היא יכולה להיעלם.

נוגה: מי?

צביקה: השכנה.

היא לוחצת על השלט והמוזיקה נפסקת.

נוגה: מה אתה רוצה?

היא מתיישבת חסרת אנרגיה. הוא מתיישב לצידה.

צביקה: באוי נדבר. ספרי לי מה עשית היום. משהו חזק שקרה לך.

נוגה: לא מעניין אותך לשמוע על העבודה שלי.

צביקה: לא נכון, ספרי לי. משהו שריגש אותך.

רק שיהיה אמיתי... את רוצה שאני אתחיל?

נוגה: אתה רוצה משהו אמיתי?

צביקה מסמן שתדבר.

נוגה: אתה לא מספק אותי במיטה.

צביקה: (צוחק) אז מה את עושה איתי?

נוגה: אתה מחתל אותי. אני עוד לא שולטת לבד.

צביקה: את אוהבת אותי?

נוגה: לא אמרתי שאני לא נמשכת אליך, אבל יש לך במה להשתפר.

צביקה: את אוהבת אותי?

נוגה: אתה בנאדם טוב.

צביקה: את לא עונה לי.

נוגה: אם אתה לא אוהב את עצמך, אף אחד לא יאהב אותך.

צביקה: אני רוצה משהו אמיתי.

נוגה: תפתח חדשות. שלושת אלפים איש מתו בהתנגשות

רכבת תחתית בצ'ילה.

צביקה: אין רכבת תחתית בצ'ילה.

הוא קם ומתרחק.

נוגה: די, די, סתם. הנה, אני אמיתית.

היא מנסה לחבק אותו. הוא מתנגד.

נוגה: אני אוהבת אותך. (מחייכת) באמת.

שתיקה. היא קופצת עליו. הוא מתנער ממנה.

נוגה: אני מצטערת שזה יצא ככה. באמת אני אוהבת אותך.

(מחייכת) אני מחייכת ממבוכה.

הוא פונה ללכת. היא מתנפלת עליו ומתחילה להכות אותו.

צביקה: איש מגעיל עשית ממני. שקרן, מאנייק.

נוגה: האמת שהתאהבתי. התאהבתי כמו שלא התאהבתי בחיים שלי.

צביקה: את סתם אומרת.

נוגה: הוא כריזמטי, נראה טוב, ויש לו הומור. הוא מצחיק אותי.

צביקה: באמת?

נוגה: זה מה שאתה רוצה לשמוע. יש רק את הדרך הרצינית והמשעממת שלך

לחיות, ואני צריכה לשנן אותה, לחכות לרגע שאתה נכנס, ולרוץ לספר

לך כמה החיים שלי אומללים בלעדיך. לא מזיז לך מה קורה לי.
אני מאד אמיתית. אינפנטילית, אבל אמיתית.
צביקה: אני רק שאלתי אם את אוהבת אותי.
היא מחייכת. מתקרבת כדי לגעת בו. הוא ניגש לשלט רחוק ולוחץ על כפתור.
המוזיקה שוב נשמעת. הוא יוצא.

תמונה 13

- דירת נעמי ודודי. דודי קורא בגמרא. נעמי נכנסת, לועסת מסטיק, מתיישבת על השולחן.
- נעמי: של נעליך מעל רגליך כי אני ה' אלוהיך... סתם, סתם.
- דודי: איך היה האודישן?
- נעמי: האודישן היה...
- דודי: מצויין.
- נעמי: מה זה מצויין. (מציגה:) "החיתולים האלה סופגים וסופגים וסופגים. אור מתעורר בלי בכי".
- דודי: מצויין.
- נעמי: הבמאי הביא כזה חיוך בסוף. אין, כבשתי אותו. טוב, כולה פרסומת, לא כזה חשוב. אבל נחמד, לא?
- דודי: בהחלט.
- נעמי: מה אתה קורא?
- דודי: "איש ואישה זכו - שכינה ביניהן.
- לא זכו - אש אוכלתן" מה את מבינה מזה?
- נעמי: נו?
- דודי: שהכל פוקס. אם זכו, אם היה להם מזל - יש שכינה ביניהם, ואם לא אז לא, כל היום מריבות ושנאה. אז מה, הכל מזל? פיס? אומר רב ישראל סלנטר: אל תיקרי "זכו", אלא "זך הוא".
- אם כל אחד ממזכך את עצמו, עובד על המידות, מתוך זה תבוא השכינה ותשרה ביניהם. אבל אם לא יעבדו על עצמם - אש אוכלתן.
- היא מורידה את הקליפסים בצורת פרפרים מהשיער ומניחה על השולחן.
- נעמי: איזה יופי.
- דודי: (מדפדף) יש פה סוגיה דומה...
- נעמי: הדרך האנליטית הזאת, לפצח משהו, להבין אותו לעומק.
- דודי: תאמיני לי, אני עוד לא יודע כלום.
- נעמי: אני צריכה לנתח סוגיות, מיד המוח שלי נכנס לויברציות.
- דודי: כשאת לומד אני מרגיש שאני בוער מבפנים.
- שתיקה. היא מביטה בו מדפדף.
- נעמי: גם אני בוערת.
- דודי: אני רוצה להקריא לך משהו.
- נעמי: אני בוערת.
- דודי: בוער לעבודתו יתברך.
- נעמי: בוער לי הכוס.
- דודי: זה לשון הרע.
- נעמי: תעשה לי לשון הרע.
- דודי: באוי נלמד קצת, אחרי זה נעשה מצוות פרו ורבו.
- נעמי: מצוות תקע-את-אישתך אני יותר אוהבת.

- דודי: אני רוצה ללמוד.
- נעמי: אז בוא נעשה שאתה רב שבא לזונה, ללמוד מה הטעם של הכוס שלה.
- היא גוהרת מהשולחן למכנסיו, מנסה להוריד אותם. הוא קם ומתרחק. היא נעמדת על ארבע, משמיעה קולות של חיה. היא מרימה רגל כמו כלב משתין. נוגעת במפשעה שלה.
- דודי: אם אני אזיין אותך עכשיו זה יהיה טכני לגמרי.
- נעמי: מתה על החוש הטכני שלך.
- דודי: תסתכלי על עצמך. כלב.
- היא נובחת.
- דודי: שאני אראה לך איך את מתנהגת?
- הוא שם את הספר על השולחן ומחקה אותה באופן נלעג.
- נעמי: כן... תמשיך.
- דודי: זה מגעיל.
- נעמי: אתה נגעל ממני?
- דודי: את נגעלת מעצמך.
- נעמי: זין. אני נגעלת ממך.
- היא מנסה להפשיט אותו. הוא אוחז בידיה, לא מרפה.
- דודי: והעיקר את רוצה לדעת שאני אוהב אותך. את לא מבינה שאהבה אמיתית היא אהבה שאינה תלויה בדבר. אצלך, בטל דבר - בטלה אהבה. את אוהבת משהו, הוא נאבד, את אבודה.
- נעמי: אתה הולך לי לאיבוד...
- אני לא מוכנה לקנא בספרים שלך יותר.
- דודי: כל מה שאני מנסה דרך ספרים, זה איך כן להתקרב. בואי תצטרפי אלי. נקרא יחד, נלך ללמוד יחד.
- נעמי: אז תזיין אותי.
- דודי: רק הכוס שלך מדבר.
- נעמי: אני אוהבת אותך.
- היא נאבקת כדי לשחרר את ידיה מאחיזתו.
- נעמי: איי זה כאב. אחח, אני יזיין אותך.
- דודי: אזיין. עברית תלמדי קודם.
- הוא משכיב אותה על הריצפה, גוהר מעליה ואוחז בידיה שלא תזוז. היא מנסה להשתחרר.
- נעמי: כוס האמא שלך... אתה מוציא את כל הגבריות שלי, כשמקודם הייתי כל כך נשית.
- דודי: מקודם היית כלב.
- היא מביטה בו, ויורקת עליו את המסטיק. נכנסת נוגה.
- נוגה: תעזוב אותה.
- דודי: מה את עושה פה?
- נעמי: תעזוב אותי... יש לה מפתח.
- דודי: מה את נותנת לה מפתח?

דודי: (משחרר אחיזתו. לנוגה) יש לך אחות בקריז.

נעמי: יש לי בעל אימפוטנט.

היא קמה, מרימה את המסטיק שירקה. ניגשת לשולחן, ומצמידה את המסטיק לספר גמרא.

נוגה: המאנייק נעלם. עושה לי דוקא.

דודי ניגש לראות מה היא עשתה. הוא לוקח קליפס שלה, מניח על הריצפה,

ודורך עליו. שתיקה. נעמי מתקרבת ומתכופפת לאסוף את שברי הפלסטיק.

נוגה: תגיד לי, אתה דפוק? חולה נפש.

הפרפרים האלה חשובים לה.

דודי: זה חתיכת פלסטיק.

נוגה: והתנ"ך המזוין שלך שווה יותר?

דודי: אני לא מוכן שתצחקי עלי.

נעמי: אני הנחתי מסטיק על ספר. לא תלשתי דפים,

לא הרסתי כלום... תדע לך שאני לא אסלח לך על זה.

דודי: גם אני לא.

נעמי: אימפוטנט! לא בזין. ריגשית. אתה אימפוטנט.

נוגה: תפסיקו, תפסיקו כבר.

נעמי מביטה בה.

נוגה: אמרתי לך שיש לו מישהי. כזה טינופת. הוא צלצל לפה?

תמונה 14**הסצינה מתרחשת במקביל בדירת נעמי ודודי ובחנות בגדים.**

דירת נעמי ודודי. נעמי נכנסת עם מטאטא ומתחילה לנקות. צביקה נכנס אחריה עם קופסת כלי עבודה.

צביקה: למה גרוזינית מפליצה?

נעמי: נו?

צביקה: להזיז את השערות.

נעמי: מה אתה עושה פה?

צביקה: באתי לתקן לכם את הכסאות.

נעמי: תיקונים, בדיחות, אולי תעשה לי גם קניות בסופר?

צביקה: נעמי...

נעמי: היא אחות שלי.

צביקה: היא אמרה לך פעם שהיא אוהבת אותי?

נעמי: אתה אוהב אותה?

צביקה: אני שאלתי קודם.

נעמי: מה אתה חושב?

צביקה: היא אף פעם לא אמרה לך שהיא אוהבת אותי... אני אומר לה שהיא דומה

לאודרי הפבורן, לא מפסיק לצלם אותה. את יודעת איזה נתינה זה לצלם?

נעמי: מי זאת הליאת הזאת?

צביקה: זה לא שהלכתי לחפש לי רומן מהצד...

נעמי: חמוד.

צביקה: היא בכתה לידי, ביקשה שאני אחבק אותה. היא חושבת שאני

גבר מדהים. את יודעת כמה נעים שסופסוף אומרים לך את זה?

נעמי: לא.

צביקה: את ממש מנקה.

נעמי: כן.

צביקה: מה קרה?

נעמי: עשיתי אודישן, פרסומת לחיתולים, ונכשלתי.

אפילו בתור אמא אני לא משכנעת.

היא מבחינה בתנועה נירוטית שעושה ביד.

נעמי: כמו מקבצת נדבות... אני רוצה לשחק.

צביקה: המבט הזה שלה למצלמה.

פעם היא אהבה אותי, שתשקר למישהו אחר.

נעמי: תגיד צביקה, אני מושכת בעיניך?

צביקה צוחק.

נעמי: תגיד כן. אני אשאל עוד פעם ותגיד כן.

צביקה: אותה משפחה, לא יאמן.

הוא מתחיל לתקן את הכסא.

נעמי: אני צריכה למצוא לעצמי ליאת כזאת. שתגיד שאני "גבר מדהים".

-
- חנות בגדים. ליאת עסוקה בסידור החנות, דודי הולך אחריה.
- דודי: באיזה זכות היא כועסת אחרי שהיא התנהגה כמו שרמוטה מהרחוב... סליחה.
- ליאת: היא מתגעגעת אליך.
- דודי: הכוס שלה מתגעגע... סליחה.
- ליאת: אישתך צריכה אותך.
- דודי: היא צריכה ריגושים. נרקומנית של ריגושים.
- אי אפשר להיות באורגזמה כל הזמן... (נלחץ) סלחתי.
- ליאת: אבל אני שונא מה שזה עושה לי. איך אני מתנשא עליה. ואני מתעב את החולשה, חולשת הדעת, חולשת האמונה... את מאמינה בבורא עולם?
- ליאת: אני לא מאמינה. אני יודעת.
- דודי: אם התורה היא משמיים, אם היא הקוד, הסוד, המלכה, ההנהגה, האמת הטוטלית, למה את לא חיה על פיה? למה את לא עושה דינים הלכתיים? שולחן ערוך?
- ליאת: לפעמים קשה מדי לשים את היצר היצר הרע בצד ולגלות את האור.
- דודי: את בתולה?
- ליאת: סליחה?
- דודי: אישה שזנתה דינה שריפה.
- ליאת: ממה אתה מפחד? שלושים שנה חיית בצורה מסוימת והיה לך חרא. אז תפתח חלון, תכניס אוויר פנימה.
- דודי: אצלך הכל סלט. אסטרולוגיה, קבלה, אנרגיות. אני לפחות לומד תורה.
- ליאת: אבל אתה לומד את זה כמו ילד בכיתה א'... אתה רוצה להשתנות, תשים בצד את השאלות ותקשיב, תלמד. כמו שזרע לוקח לו זמן עד שהוא נהפך לפרח. כמו שאלוהים לא יצר אותנו ביום הראשון. מי שהכל קורה לו בבומים, הכל נגמר לו בבומים.
-

- דירת נעמי ודודי.
- נעמי: בוא נרקוד.
- צביקה: למה?
- נעמי: תן שניה לרקוד.
- צביקה: לא בא לי.
- נעמי: בגלל שאני מזיעה?
- הוא מתקרב ואוחז בידיה. הם רוקדים. היא מחבקת אותו ומתחילה לשיר.
- הוא מצטרף אליה.
-

חנות בגדים. דודי וליאת מביטים זה בזו.

ליאת: נגמרה לי ההפסקת אוכל. אני צריכה לפתוח.

דודי: אני כל כך רוצה כבר ילד.

ליאת: (מתקרבת אליו) אז תגיד לה.

דודי: מישהו כזה קטן וחסר אונים, שמוציא ממך את מידת החסד והרחמים.

ליאת: היא לא רוצה?

דודי: אחרי מה שאני עושה לה?!

הוא מתכופף ומניח את הראש על הבטן שלה. היא לא יודעת מה לעשות

עם הידיים. מלטפת אותו. הוא מתחפר בבטן שלה. מנשק אותה.

ליאת: דודי... דודי... די. (ניתקת ממנו) אתה צודק, אני חיה בחטא.

יש לי מישהו. הוא נשוי. הלילה הוא עובר לגור אצלי.

דירת נעמי ודודי. נעמי מתייפחת תוך כדי ריקוד עם צביקה.

צביקה: איך את מצליחה. כל כך הרבה רגש יש שם.

לא יכולת להשאיר לה קצת?

היא נותנת לו נשיקה על הלחי ומתרחקת ממנו. ניגשת לפשפש בתיק.

נעמי: מה כל כך טוב שאני לא מסוגלת לשמור כלום בבטן?

מוצאת חפיסת סיגריות ריקה ומועכת אותה.

נעמי: פאק, אין לי סיגריות... ככה חינכו אותי, להוציא הכל,

להגיד את האמת. בכל מקום אני פותחת את הפה,

מצפה שזה יעשה יותר טוב, ומקבלת סטירת לחי.

צביקה: שאני ארד לקנות לך סיגריות?

היא מפשפשת בקופסת כלי עבודה שלו, מוציאה בלי משים צלוטייפ.

נעמי: אז שלושה וחצי חודשים אני לא מספרת משהו כל כך גדול,

ואף אחד לא רואה כלום... צביקה, בבקשה תקשיב לי...

(שתיקה) אני בהריון.

צביקה: מזל טוב.

שתיקה. היא קורעת רצועת צלוטייפ.

נעמי: לא אמרת אם אני מושכת בעיניך.

היא מדביקה צלוטייפ על הפה.

נעמי: (בשפתיים חתומות) אני מושכת בעיניך?

תמונה 15

דירת נוגה וצביקה. נוגה נכנסת בדמות המפגרת.

נוגה: צביקי! צביקי! איפה אתה? כמה זמן לוקח לך? נו, בוא כבר.
למה זה מגיע לי? לא רוצה לחכות כל כך הרבה זמן בחושרך.

דודי נכנס.

נוגה: צביקי?

דודי: זה אני.

היא מתאפסת, מקנחת את האף, לא מביטה בו.

נוגה: היי.

דודי: אני כבר אומר שאינסטלטור אני לא.

נוגה: מה העניינים?

דודי: מצויין.

נוגה: מה אתה דפוק. אברי טינג איז אול רייט. רוצה קפה?

דודי: אני אפתח את הניאגרה קודם, נבדוק מה קורה שם.

נוגה: בוא שניה. יש לי משהו לשאול אותך. (מסמנת על צווארה)

תראה איזה שיער ארוכה צמחה לי פה.

דודי: איפה?

נוגה: פה.

דודי: תוציאי אותה.

נוגה: אתה בא לכאן ואי אפשר לתקשר איתך. לפני שהיכרתי את

צביקה ידעתי להתחיל עם גברים, ועכשיו איבדתי את הטכניקות.

דודי: מה חשוב טכניקות. עובדה, דוקא מהביישנות, דברים מתגלגלים.

נוגה: מה מתגלגל?

מתיישב לידה.

דודי: התחתנתי.

נוגה: אתה? מדברים פה עלי.

דודי: דוקא מתוך החן של הביישנות שלך זה יעבוד.

היא מתקרבת ומשעינה עליו ראשה.

דודי: מה קורה?

נוגה: אני מתביישת.

דודי: "אני מתביישת".

הוא מיישר אותה. היא נותנת לו מכה על הראש.

דודי: הוא יחזור בסוף, הוא מת עליך.

היא נוגעת בו.

דודי: "אל תביאני לידי חטא, ולא לידי עוון, ולא לידי ניסיון,

ולא לידי ביזיון."

נוגה: מה אתה רוצה ממני? אז השירותים לא מקולקלים.

דודי: "ותרחיקני מיצר הרע, ותדביקני ביצר הטוב..."

- נוגה: מה אתה מזיין את המוח. אישתך, שאתה הכי צריך להתייחס אליה בכבוד, רק יצר רע אתה מוציא עליה. יוצא לי מהתחת הפסוקים האלה.
- דודי: לא מוכן לשמוע את הניבולי פה האלה.
- נוגה: לך תזדיין. תפסיק להעמיד פנים.
- דודי: סליחה?
- נוגה: אני קולטת אותך. אתה תמכור את אמא שלך כדי שיקנו ממך את החתול בשק הזה. כל הטריקים: ההתלהבות המזויפת, המונולוג על החיים החדשים שגילית, על סוכני מכירות זה לא עובד.
- דודי: ממתי כל כך איכפת לך מאחותך?
- נוגה: נעמי תמימה, חושבת שבעלה צדיק. צריך לשמור עליה.
- דודי: מה ניסית לעשות עכשיו?
- נוגה: מה אתה רוצה?
- דודי: בשביל מה הזמנת אותי? לשחזר את הטכניקה שלך מלפני חמש שנים?
- נוגה: אתה היית קורבן, אה?
- דודי: למה את חייבת לקחת כל מה ששייך לה? עד כדי כך הקנאה גדולה?
- נוגה: זה שורף מבפנים שהיא הגיעה למשהו? זה שורף שלא רע לה. תעוף מהבית שלי.
- דודי: נוגה פירוש אור. למה את בוחרת ליפול עמוק לחושך?
- נוגה: תעוף מכאן.
- דודי: אני לא התכוונתי לפגוע.
- נוגה: הוא מתקרב ומניח עליה יד מנחמת. היא מנשקת אותו, נאחזת בו. הוא מחבק אותה. הם ניתקים. מביטים זה בזה.

תמונה 16

- דירת ליאת. צביקה יושב בעיניים עצומות, ליאת עומדת מאחוריו, ידיה מונחות לצדי עורפו.
 ליאת: החום שאתה מרגיש מהידיים שלי, איתו אני פותחת סתימות אנרגטיות.
 תדע לך שלאמא שלי התחיל קטרקט, ועשיתי לה רייקי על העין...
 הוא שולח יד לרגל שלה.
 ליאת: אתה מפריע.
 צביקה: אני מרגיש שהסתימות נפתחות לי.
 ליאת: איי... שום דבר אתה לא מאמין שיכול לעזור לך.
 צביקה: אני הבראתי. עכשיו צריך להציל אותך.
 ליאת: תזיז את הראש.
 הוא מזיז ראשו. מעוות פניו בכאב.
 ליאת: בבקשה. איש תפוס.
 צלצול פעמון. היא פונה לצאת.
 צביקה: זה תחתונים?
 ליאת: חצאית, טמבלול. לא מדהים?
 צביקה: מדהים. לא משאיר שום פתח לדמיון.
 ליאת: עזוב אותך דמיונות. אני אמיתית.
 צלצול נוסף.
 ליאת: (החוצה) רגע! רגע!
 יוצאת. צביקה מעסה את עורפו. ליאת נכנסת.
 ליאת: יש שם מישהי שמחפשת אותך...
 נעמי נכנסת. צביקה קם מופתע.
 צביקה: מה את עושה פה?
 נעמי: אני צריכה לדבר איתך.
 ליאת: מכירה אותך. קניית חולצת סריג בחנות שאני עובדת בה. את נראית מדהים...
 איזה קטע. עולם קטן. מגיע לך מזל טוב.
 צביקה: (לנעמי) מה קרה?
 נעמי מביטה בליאת, נבוכה לדבר לידה.
 ליאת: אני אעשה לך תה קר. את צריכה לשתות.
 ליאת יוצאת. השירה שלה נשמעת מבחוץ.
 נעמי: אני צריכה הלוואה.
 צביקה: תגידו לי, אין לכם אלוהים?
 נעמי: לבעלי יש. שלי התפטר.
 צביקה: כמה עוד תחלבו ממני?
 נעמי: מה אתה רוצה? מה שלקחנו לפני חצי שנה, דודי החזיר לך.
 צביקה: גרוש לא. והשלושת אלפים דולר שנתתי לו לפני חודשיים?
 נעמי: מה?

- צביקה: מה-מה?
- נעמי: אתה רציני?
- צביקה: את לא על הבמה עכשיו. תפסיקי להיות דרמטית.
- נעמי: אני רוצה להפיל. בלי שהוא ידע מזה. ואין לי גרוש.
- ליאת נכנסת בשירה עם כוס שתיה. מבחינה במתח ומשתתקת.
- צביקה מוציא פנקס צ'קים. חותם על צ'ק ונותן לה.
- צביקה: תמלאי כמה שאת צריכה. אבל תבטיחי לי שנדבר קודם.
- נעמי מנשקת אותו על הלחי.
- נעמי: תודה. (לליאת) שמחתי להכיר.
- ליאת: איזה מזל את?
- נעמי: מזל חרא.
- ליאת: יש לך בן או בת?
- נעמי: לא יודעת.
- ליאת: שיהיה במזל.
- נעמי מחייכת ויוצאת.
- צביקה: בשביל מה אמרת את זה?
- ליאת: יש לה בטן של סוף שלישי. מה אתה רוצה?
- הוא לוקח ממנה את הכוס ושותה.
- ליאת: עומדת כמו אהבלה, אתה לא מציג אותי, אז אני הולכת להכין תה.
- צביקה: טעים.
- ליאת: מי זאת?
- צביקה: גיסי.
- ליאת: בא לי למות.
- צביקה: ליאתי, מה העניין?
- הוא מנסה לגעת בה, היא נסוגה.
- ליאת: איך אני משקרת לעצמי.
- צביקה: את לא נמשכת אלי יותר? את לא אוהבת את הזין שלי?
- ליאת: מתה על הזין שלך. הזין שלך זה מקדש.
- אני רק רוצה למצוץ את הזין שלך כל היום.
- צביקה: למה את מדברת ככה?
- ליאת: ככה אני מדברת. אולי אתה הולך לתערוכות, מצלם סרטים,
- אני הרגע יצאתי מהמעברה. פרוחה. ואני עוד משכנעת את עצמי שאתה טיפוס ביתי, שאתה לא רוצה לצאת מהמיטה כי הגוף שלי מחרפן אותך.
- בתכלס אתה מתבייש. אין סיכוי שתוציא אותי מכאן.
- צביקה: לאן?
- ליאת: מסעדות, בתי קפה, אופרה.
- צביקה: זה מה שמעניין אותך, רומן עם פנקס צ'קים?
- ליאת: ככה נראה לך?

- צביקה: עוד לא התגרשתי.
 ליאת: אתה גם לא תעשה את זה.
 שתיקה.
- ליאת: יום אחרי שנכנסת לחנות ונפגשנו, נכנס מישהו וכמעט אנס אותי.
 צביקה: מה זה קשור אלי?
 ליאת: צעקתי עליו שיסתלק, ואז הוא נשבר מסכן, מהבושה.
 צביקה: "מסכן".
 ליאת: כשהוא היה ילד אף אחד לא אהב אותו,
 אז הוא ניסה להיות קוף, כדי לברוח לג'ונגל.
 צביקה: את יודעת שאני מת עליך.
 ליאת: אז תפסיק להסתיר אותי מהמשפחה שלך.
 צביקה נוגע בעורפו. היא ניגשת לטפל בו.
 ליאת: בוא, תן לי.
 צביקה: לא רוצה!
 היא נפגעת.
- צביקה: אני מצטער.
 ליאת: באתי רק לעשות לך מסז'.
 צביקה: מה אני מצטער כל הזמן? מבקש סליחה, מנסה לרצות את כולם. נמאס לי.
 מגיל אפס הולך על קצות האצבעות, שאבא שלי לא יקבל עוד התקף. שהם
 ישארו ביחד. כל חופש גדול הייתי מגיע לאתר בניה ללמוד משהו אחר.
 יציקת קורות, ריצוף, טיח, שיהיו מרוצים. שיסמכו עלי שאני בסוף אכנס
 ל"ד. ברקוביץ" כשד' הגדול יקבל את ההתקף הבא. פלא שאני מועך את
 הזין כלפי מטה בתחתונים. את ראית עוד גבר שמחביא ככה את הזין שלו?
 ליאת: אתה בטוח שהייתי עם מלא גברים.
 אמא שלי אמרה לי למצוא אשכנזי ואני סובלת.
- צביקה: מי מסתכל עלי? מה אני מרגיש? מה אני בכלל מרגיש?
 ליאת: מה אתה מרגיש?
 צביקה: שבא לי לברוח.
 ליאת: אז תברח.
 מסמנת לו שיצא. הוא יוצא.

תמונה 17**הסצינה מתרחשת במקביל באולם מכירת דירות נופש ועל במת תיאטרון.**

אולם מכירת דירות נופש. נוגה נכנסת, מביטה בקהל ומחייכת.

נוגה: שלום לכם, אני נוגה, ואתם, אתם פה בשביל העדי המזוהב (נוגעת בשרשרת לצווארה), שכל אישה בקהל עומדת לקבל בסיום הערב הזה מחברת "טריפל אל", "לאקצ'רי, ליז'ר, לאב קומפני". אז בעלים יקרים, לא למלמל מתחת לשפם איך האישה שלכם מתפתה בקלות. תנו לה קרדיט. היא רוצה לקחת אתכם לשבוע חופש, לא לבחור לכם שיש למצבה.

במת תיאטרון. נעמי מול הקהל, במונולוג של נינה מ"בת השחף".

נעמי: אני בת-שחף... לא כך. אני - שחקנית. נו, כן... הוא לא האמין בתיאטרון, צחק תמיד לחלומותי, ולאט לאט חדלתי גם אני להאמין, וחלשה דעתי... וכאן חבלי האהבה, הקנאה, החרדה התמידית לתינוק... הייתי לקטנונית, לאפסית, שיחקתי משחק שאין לו טעם. לא ידעתי מה לעשות בידי, לא ידעתי לעמוד על הבמה, לא שלטתי בקולי. אתה אינך מבין מצב זה, שבו אדם מרגיש כי משחקו איום ונורא. אני בת-שחף. לא, לא כך... זוכר אתה, שירית בבת-שחף? בדרך מקרה בא איש, ראה אותה ומאפס מעשה קיפח את חייה.

נוגה: וככה הערך הריאלי של הנכס שלכם שילש את עצמו, והרווח המידי הוא פאן לא נורמלי כל שנה, כל החיים... איך אתם מקשיבים. אחותי עומדת ככה כל ערב. טוב, היא נורא מוכשרת. אני היפה. לה יש יכולת מדהימה להרגיש. אם היא היתה יכולה לבוא היום, היא היתה יושבת שורה ראשונה והלב שלה היה דופק יותר משלי. פעם היא נדנדה אותי, כשהייתי ממש פיצו, וניג'סתי לה שתעשה יותר מהר ויותר מהר, אז היא עשתה הכי חזק ועפתי. ממש רחוק עפתי. והיא התחילה לבכות בהיסטריה, מהפחד שקרה לי משהו. ואמא באה ולקח לה שעה להרגיע אותה, ולי לא קרה כלום. סתם, מכה יבשה... איך היא יכולה להתרגש ככה? מכלום? פלא שאבא ואמא מתים עליה? וצביקי?

נעמי מביטה למרכז האולם, שמה יד מעל עיניה כדי לא להסתנוור. מחייכת.

נעמי: זה היה בסדר? ... תבין, אני מתרגשת מדי באודישנים, ואין לי מושג איך זה היה... שאני ינסה עוד פעם? אני יכולה לעשות את זה יותר טוב מ"בסדר גמור"... אין בעיה, אין בעיה, מה אני מתערבת. (מחייכת. ניגשת להרים את התיק שלה) זהו? ... אתה רוצה לשאול אותי משהו? ... "למה בחרתי את נינה?" ... אני אוהבת אותה... נראה לך שאני מבוגרת מדי לעשות אותה? ... ביקשתם מונולוג, הבאתי מונולוג. אתה רוצה שאני יעשה "ביקור הגברת הזקנה" תגיד מראש. אני מצטערת שאני ככה, פשוט... טוב, ללכת? ... אין בעד מה. (מוציאה קופסת סיגריות ריקה) פאק... (מתחילה ללכת. חוזרת) אני לא ישנה כמה לילות, קורעת את התחת על המונולוג הזה, נותנת את כולי, וכל מה שיש לך להגיד זה שנינה נערה?! ... כמה

אודישנים אפשר לעשות? כמה אני יכולה לרדוף אחריכם? להתחנן שתגלו אותי?
 שתביאו אותי למקום טוב? וזה היה טוב. נינה שלי מצוינת. ואם אני היסטורית מדי,
 וגדולה מדי, אז תגיד שאתה מפחד. אל תמכור לי "בסדר גמור". (יוצאת).

נוגה: המקום היחיד שאני מרגישה משהו, זה כשאני מזמינה הביתה אוכל. אני מבקשת
 שישאירו הכל לפני הדלת, לא צריכה שידעו שהזמנתי בכמויות רק בשבילי...
 וכשאני שומעת שהשליח הלך ואני יכולה לפתוח את הדלת, איזה אושר זה.
 לגווע מרעב, שאתה תכף מתעלף, ואז לפוצץ אותה, עד הסוף, כמו חזירה...
 היי, עוד לא גמרתי. אל תקומו. יש עדי, וסרט על המלונות שלנו, ואחרי זה
 קפה ועוגה. אני מתה מרעב. מה דעתכם על הבטן שלי?
 היא פושטת את השמלה ונשארת עם חזיה ותחתונים.

נוגה: נכון אני יפה? תגידו שאני יפה.

היא פונה לגבר בשורה ראשונה.

נוגה: אדוני, מה אתה אומר? אני יפה? היית רוצה לגעת בגוף הזה? אולי תיגע?
 תלחץ לי אפילו רק את היד. אתה יודע כמה קשה לישון לבד? תחבק אותי.
 בבקשה תחבק אותי.

תמונה 18

- אתר בניה. דודי יושב על בלוק, מסדר כמה חשבונות בערימה. נכנס צביקה.
צביקה: אני נכנס לפנטהאוז עם מנכ"ל חברת היי-טק, בן 29 בסה"כ, שהוציא הון כסף על הדירה וביקש שיש קומפלט, ואתה שם לי באמבטיה שלו קרמיקה. זה בכוונה? אתה עושה לי בושות בכוונה?
דודי: אתה רציני? יש שם קרמיקה?
צביקה: רצף צריך לקבל תוכנית מדויקת.
דודי: הוא קיבל. זה פישול גדול. אני כבר הולך אליו.
צביקה: מה אתה עושה?
דודי: קופה-קטנה.
צביקה: תחילת יום עבודה, זה מה שאתה עושה?
דודי: שושי ביקשה שאני אעביר לה הכל היום.
צביקה: יא חתיכת חרא. מקבל ממני משכורת מכובדת, הלוואות, ככה, בלארג'יות, לעזור לך ולאישתך. ואז מסתבר שאין לה מושג מהכסף הזה. אז מה דודי? הכל מתן בסתר?
דודי: קרה משהו? אתה רוצה לספר לי?
צביקה: דודי, שלא תתנשא עלי.
דודי: דוד.
צביקה: "דוד", שכחתי... עכשיו אתה דוד. אז איך מלך ישראל מרגיש היום?
(נותן לו דחיפה קנטרנית בכתף) קשה, הא? קשה לאיש צדיק לראות כל כך הרבה רוע מסביב. גברים שמתייחסים לנשים כמו זבל. בוגדים בהן, משפילים, נוטשים אותן. (דחיפה בכתף) לפחות לא הכנסתי אף אחת להריון וברחתי.
דודי: אתה רוצה לפטר אותי?
צביקה: (דחיפה בכתף) אפילו ליאת, מסתכלת על אישתך - קולטת. כולם קולטים.
דודי: שמה?
צביקה: יש שם ילד.
דודי: צביקה, זה לא מצחיק.
צביקה: כבר ארבעה חודשים היא לא צוחקת.
דודי: אתה רציני?
צביקה מהנהן. דודי מתמלא שמחה.
דודי: וואו...
צביקה: היא ביקשה ממני כסף להפלה.
דודי: להרגיזתי? זה מה שאתה רוצה? להרגיזתי?
צביקה: לפתוח לך את העיניים. הורגים לך את הילד עכשיו.
דודי תופס את צביקה. הם הולכים מכות. לבסוף הם נשענים זה על כתפו של זה. מתנשפים.
דודי ניתק ממנו.
צביקה: אני התחננתי שתדבר איתך. היא השביעה אותי לא לגלות לך כלום.
דודי: מתי היא עשתה את זה?

צביקה: היום היא נכנסת לבית חולים. לא סיפרה לי איזה.
קדימה, תעשה משהו. נו נשמה, רוץ.
דודי יוצא בריצה.

תמונה 19

מסדרון בית חולים. נעמי ונוגה יושבות זו לצד זו. נעמי מעשנת, מביטה רחוק קדימה. נוגה מביטה בעניין אל צידי במה, מפשילה שמלתה, מפלרטטת. היא לוקחת את הקליפסים בצורת פרפרים שמונחים ליד נעמי ומעצבת לעצמה תסרוקת.

נוגה: איך לא אמרת לי שזה פאטתי? לעמוד מול הבורגנים האלה, לשכנע אותם שיש לי תרופה לחיים העלובים שלהם. מזל שהתפטרת. (מביטה הצידה) כמה רופאים חתיכים. צריך לבוא לפה יותר.
נעמי: הוא ממש נראה בנאדם.

נוגה: השמן הזה?
נעמי: רואים לו את הלב.
נוגה: אין לו עמוד שידרה במיל. זה שלידי אבל חמוד. הינו צריכות לשבת שם. העיקר את צריכה חלון. (מביטה קדימה) מה כבר רואים פה?
נעמי: אפילו יש לי שם.

נוגה מביטה באחותה ונלחצת.
נוגה: מה הם נתנו לך לראות אותו באולטראסאונד?
את באה להפיל, אז מראים לך את העובר? מניפולטיבים כאלה. יאללה, הפסקת סיגריה נגמרה. (קמה. תופסת לה ביד)
תוך שעתיים אנחנו בחוץ. אני מזמינה אותך למסעדה על הים, מול השקיעה, כמו שאת אוהבת. (מציגה תסרוקת) תראי איך אני כמוך.
נעמי: תארי לך, שתינו עם עגלה הולכות לגן שעשועים.
אז אני לא אהיה כמו האמהות בפרסומות,
אבל הילד שלי יהיה מאושר. אני יודעת. תביאי את היד.

נוגה מושיטה יד בהיסוס. נעמי מניחה אותה על הבטן שלה.
נוגה: אסור להגיע להחלטות במצב של מצוקה. שלושה וחצי חודשים לקח לך להבין מה הדבר הנכון לעשות. אז עכשיו תוותר? תשמיני? תהיי מרירה עד שהבעל שלך יברח מהבית?
נעמי: אני רוצה להעניק למישהו חיים.

נוגה: שעוד אחד יסבול?
נעמי: היית מוותרת על השמיים האלה?

נוגה מביטה קדימה. שתיקה.
נוגה: מה זה החיים האלה שכולם מדברים עליהם? למי יש אותם? אני יוצאת הבוקר והולכת ברחוב ועומד שם איש עם כלב, ואני מסתכלת כמה הכלב חמוד, אז האיש אומר לי "רוצה אני אביא לך גם כלב?" וקורץ לי. או באוטו, כל רמזור, הגברים האלה, המבט שלהם. אני תמימה, והם מנצלים את זה, מוצצים לי את הדם, מלכלכים אותי.

נעמי: (קמה) די, בואי נצא מהמקום הזה החוצה.
נוגה: את הולכת לגדל ילד לבד?
נעמי: כשיהיה ילד הכל יסתדר. דודי יהיה אבא נהדר. בואי נצא.

- נוגה: הכינים שהיו לך... הוא נדבק ממני. בגללי הוא לקח אז חודש הפסקה.
 נעמי: סיפור ישן.
 היא מורידה לנוגה מהראש את הקליפסים שלה.
 נוגה: איך את יכולה לסמוך עליו?
 נופל קליפס ונעמי מתכופפת להרים אותו.
 נעמי: אז אני לא אוכל להתכופף כמה חודשים.
 מה איכפת לי, אני הולכת להיות מ-א-ו-שרת.
 נוגה: הרופא מחכה. לפחות תגידי לו שאת בורחת.
 נעמי: מי שבורחת פה לא אני. אני אגדל את הילד הזה. גם בלי דודי.
 ואני אלמד אותו שלא יחכה שדברים יקרו לו - שיעשה לבד...
 אבל בהתחלה אני אתן לו הכל. אני אצבע לו את החדר,
 אני אצייר עננים כחולים, את השמש אני אביא לו.
 נוגה: אין מספיק שמש בחוץ?
 נעמי: רק רוע יוצא ממך. רק להפיל אותי את יודעת.
 לא רוצה ליפול. תישארי פה, מצידו תאשפזי את עצמך.
 היא יוצאת.

תמונה 20

חנות בגדים.

ליאת: שלושה חודשים לא דיברנו, אבל עכשיו זה נגמר. שלא יהיה ורוד, בבקשה. בחיים זה לא יקרה שוב. אני נשבעת. אתה עשית לי מבחן ואני נכשלתי. אתה הכנסת גבר נשוי לחנות שלי ואני נגעת ב. שלושה חודשים נגעת ב. שלושה חודשים ראית שאני לא יכולה לוותר על הגוף שלו שנכנס לגוף שלי, לנשמה שלי. איך אני בכלל מעיזה לבקש סליחה... אבל אני מדליקה נרות, הקדוש ברוך הוא, אני שומרת נידה, לא כמו בהמה. תעזור לי. אני יודעת שצריך להעניש אותי, אבל אני אשתנה, אני אתפלל יותר, שלא יהיה ורוד. אתה תשבור להורים שלי את הלב. אבא שלי ישב שבעה. מי ישאר לי? שלא יהיה ורוד. כבר הרגתי ילד אחד. אבל אז הייתי בת 16. חלמתי שאייל הורוביץ יסתכל עלי. ופתאום הוא הסתכל, חיך אלי, כולם חייכו אלי. איך יכולתי להגיד לא? פחדתי שזה יגמר. וזה נגמר. נגמר הטיוול השנתי והוא שכח מי אני. ואתה הענשת אותי. בצדק. הייתי חייבת להפיל. עכשיו גם מגיע לי עונש? אתה נתת לי את הגוף הזה, יש בו חיים, הוא רוצה להרגיש, שיגעו בו. אם זה נעשה מאהבה, זה רע? צביקה נרדם כשהוא מחבק אותי, זה רע? שלא יהיה ורוד. אני לא יכולה לגדל ילד לבד. אז גם אותו להרוג? רוצחת סידרתית אתה עושה ממני. טוב, עברו שלוש דקות. (ניגשת ומרימה מקל פלסטיק שמונח בצד. מביטה בו) כל החיים אני מחפשת מי יעדת לי. ואז מגיע גבר, ואני נעשית רק גוף, מוסרת את עצמי, מנתקת את עצמי מהאור, מתמלאת טינופת, מתפלשת בחרא... תיקח אותי, הקדוש ברוך הוא. אם אתה קצת אוהב אותי תסגור לי את העיניים, תיקח אותי.

תמונה 21**הסצינה מתרחשת במקביל בדירת נוגה וצביקה, בדירת נעמי ודודי, ובדירת ליאת.**

נוגה נכנסת, ידיה מוסתרות מאחורי גבה. היא חושפת סכין וחוטכת ורידים ביד אחת. מפילה הסכין. דם ניגר והיא מתבוננת ביד משתאה. היא מריחה את הדם ומורחת על הגוף.

נעמי נכנסת לבמה. נשמע רחש והיא מסתכלת מסביב.

נעמי: דוד?

דודי הולך על ארבע, מתנהג כמו קוף. הוא מבחין בה וקופץ כמו חיה לצד השני. היא קופאת על מקומה, מביטה בו כשהוא מקפץ מסביב, משמיע אנקות ויללות.

צביקה נכנס, מבחין בנוגה שעומדת בקדמת במה, בגבה אליו.

צביקה: היי...

היא לא זזה.

צביקה: אמרת שאני יכול לבוא היום בעשר וחצי...

תני לי דקה, ואני יוצא.

יוצא.

נעמי מתיישבת. דודי מתקרב אליה בזהירות על ארבע. היא לא מבינה מה הוא רוצה ומביטה הצידה. הוא מתקרב ומניח ראשו על הבטן שלה, מקשיב. שתיקה. היא פורצת בצחוק. הוא מתרחק.

צביקה חוזר עם מצלמה. נוגה מסתובבת אליו מרוחה בדם, תשושה ומסטולית מאובדן דם.

נוגה: צלם אותי.

הוא ממנהר אליה. היא הולכת לאחור, מתרחקת ממנו, כמעט נופלת.

צביקה: את מטורפת.

נוגה: למה אתה לא מצלם אותי?

הוא תופס אותה שלא תיפול, היא מנסה להשתחרר מאחיזתו, נלחמת, גונחת.

הוא עוזב אותה. היא מרימה ידיים לצדדים, מנסה לעוף.

נוגה: תראה כמה אני קלה... צביקי, אני יכולה לעוף... אני עפה, צביקי!

הוא מבחין בסכין שזרוק בצד. ניגש, מרים אותו, מקרב לפרק ידו. מרים אליה עיניו.

היא מביטה בו דרוכה.

דודי כפוף, נעמי יושבת.

נעמי: בסוף הוא סיפר לך.

שתיקה.

נעמי: החלטתי לא לעשות את זה.

דודי מתחיל לחזור לעצמו.

דודי: ידעתי שפותרים לך את הבטן ולא יכולתי לעשות כלום.

כל הזמן רץ, מחפש. אבל את פה. זה הבית שלי.

נעמי: אתה שכבת עם אחותי.

הוא מהנהן.

נעמי: אל תשקר לי יותר.

הוא מתקרב. היא נשענת לאחור. הכסא רעוע והיא נלחצת.

דודי: צריך לקנות כסאות חדשים.

נעמי: הגיע הזמן.

הוא מתקרב ומתכופף ליד הכסא שלה. נוגע בפניה.

נעמי: אני יכולה לקרוא לך דודי?

הוא מחייך.

דודי: יש לנו בן או בת?

צביקה מעביר את הסכין על פרק ידו. ניתז דם. הוא שומט את הסכין. אוחז בידו המדממת. נוגה ממהרת אליו ומחבקת אותו.

נוגה: אתה אוהב אותי. אני ידעתי.

הוא פושט את חולצתו, קושר סביב פרק ידה.

נוגה: למה אני לא מוכרת דירות במשרד שלך? יהיה כזה כיף לעבוד יחד.

אבל קודם ניסע. אחר כך אני אתחיל ללמוד. ככה לעומק.

ביולוגיה, היסטוריה, ריקוד. אתה אוהב איך שאני רוקדת...

צביקה: אמרתי לך. את יכולה להשיג מה שאת רוצה.

נוגה: נכון?

צביקה: לא כואב לך?

נוגה: קצת...

היא מכווצת פניה בכאב. הוא מתקרב לגעת בה.

צביקה: זה כבר לא עובד בינינו. את יודעת.

נשמע צלצול טלפון.

נוגה: חכה רגע.

יוצאת. חוזרת עם טלפון.

ליאת נכנסת מהצד השני. נשמעת השיחה בין שתיהן.

ליאת: שלום. מצטערת אם אני מפריעה. צביקה נמצא?

נוגה: מי רוצה אותו?

ליאת: ...ליאת.

נוגה: הוא במקלחת. את לא שומעת שהוא שר?

ליאת: אני חייבת לדבר איתו.

נוגה: הוא ביקש שתפסיקי לנדנד.

ליאת: אני לא מאמינה לך.

נוגה: טוב, שלום.

ליאת: חכי...

- נוגה: מה?
- ליאת: ...אני בהריון.
- נוגה: מזל טוב. (מנתקת)
- צביקה: מי זה היה?
- נוגה: מהמעבדה. מסתבר שהכאבי בטן האלה לא סתם. אני בהריון.

סוף.